

tutioner — i dette Tilfælde Banker og Sparekasser — at tage Vekselererne med. Min Indsigelse gjaldt netop dette at skride videre ad denne Vej, hvilket de konservative Grupper for deres Vedkommende vil søge at sætte sig imod.

Finansministeren (Brandes): Da der er Udsigt til, at det vil lykkes det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) og mig at blive enige om det væsentlige i dette Lovforslag, er det maaske nyttigt, at jeg atter udtaler, at jeg tror, det vil blive vanskeligt at indføre i Lovforslaget Bestemmelser som dem, der er hentydet til, angaaende Terminshandelen, noget, som det ærede Medlem dog ogsaa vil indrømme ikke nødvendigt hører med til dette Lovforslag, men er en Art Bisag, som lidt kunstigt inddrages deri. Jeg maa endnu om Terminshandelen sige, at Vanskeligheden netop er den at skelne mellem den legitime og den illegitime. Hvis f. Eks. De forenede Sukkerfabrikker — lad mig sige saadan — gør en Terminshandel med Sukker, det vil sige, at Direktøren eller Bestyreren, eller hvem det nu er, telegraferer til en Terminsbørs og der køber Sukker paa Slutseddel, saa er det jo den legitimeste Handel af Verden, og det er i og for sig ikke rigtigt at paalægge den en Afgift, hvis man ellers ikke vil paalægge lignende Varehandeler Afgift. Hvis derimod en eller anden Godsejer f. Eks. giver sig til gennem en Agent, en ringe, ja maaske endda en lidet heldig Agent, at spekulere i Sukker og køber Sukker, aldeles ikke i den Tanke nogen Sinde at modtage den Vare og sælge den videre, saa er det det, man kunde kalde en illegitim Handel i Sukker. Men i og for sig er det naturligvis vanskeligt at skelne, thi vi har ikke Folk, vi kan kontrollere paa samme Maade, som vi f. Eks. har det ved Omsætningen af Aktier. Der har vi saa og saa mange Vekselerere og Banker at holde os til, og i Virkeligheden maa Loven i høj Grad — det viser ogsaa Kontrolbestemmelserne — holde sig til dem, der handler med den Art Varer. Men med Hensyn til Terminshandelen er vi helt ude i det ubestemte, thi vi har slet ikke, særlig ikke i et Land, hvor der ingen Terminsbørs er, nogen Mulighed for i Virkeligheden at kontrollere denne Handel. Det er naturligvis ogsaa derfor, jeg staar saa tvivlende overfor det Spørgsmaal, om det kan lykkes at drage denne Handel som afgiftspligtig ind under dette Lovforslag,

fordi baade selve Handelen kan være af den Beskaffenhed, at den i og for sig undtages fra Stempelpligt, og dernæst fordi den saa daarligt kan kontrolleres. Man vil jo ikke gaa med til, at enhver Vareomsætning skal blive stempelpligtig, saaledes at den Bønde, som sælger sit Korn til en Købmand, skal have Stempelpligt paa denne Omsætning. Jeg antager, at den, der vilde foreslaa noget saadant i dette Ting, vilde komme meget ilde derfra, men saa er det mig ikke klart, hvorfor jeg skal gaa til at foreslaa, at den Købmand, som køber en Ladning Kaffe paa en Terminsbørs i Udlandet, hvad der kan være en meget rigtig og rimelig Foranstaltning fra hans Side, selv om han gør det i en Art spekulativt Øjemed, idet han vil dække sig imod paakommende Stigning og Fald af Varepriser, ved denne Løjlighed skal beskattes. Jeg tror derfor ikke, at selv en Forhandling paa dette Punkt vil føre os til Enighed derom, men jeg vil ganske afvente, hvorledes Udvalget vil stille sig til denne Sag; kun vil jeg sige, at hvis man skal blive færdig til første December, maa jeg stærkt advare imod, at man inddrager alt for mange Spørgsmaal, som ikke direkte hører herhen.

Det ærede Medlem (N. Neergaard) sagde, at jeg havde taget Forskud paa Finanslovforhandlingerne ved at nævne Spørgsmaalet om de tre Millioner. Det var ikke mig, der begyndte, det var det ærede Medlem, der først nævnede, at jeg var skyldig de tre Millioner. Det ærede Medlem siger, at det er ligegyldigt, om jeg erkender at skyldte de tre Millioner eller ej, naar han bare faar sine tre Millioner. Det ærede Medlem har faaet dem; han har for det første faaet 1,200,000 Kr. i det mindste ved Formue- og Indkomstskatten — jeg skal komme tilbage dertil ved Finanslovbehandlingen — dernæst de to Millioner. Han faar baade i Pose og Sæk; det er ogsaa en Grund til, at jeg ikke tænker paa at fremkomme med Forslag om nye Skatter.

Man har stadig bestridt, at Skatten vilde indbringe det, der er forudsat, og man anfører overfor mig, at 1913 ikke er et Normalaar. Ogsaa den ærede sidste Taler (Schovelin), som jeg synes var noget spagere i Tønen nu, mente, at det ikke kunde gaa an at lægge de Tal til Grund, som jeg har anført, skønt jeg havde dem fra meget god Kilde. Jeg skal dog gøre opmærksom paa, at de 2,100 Mill. Kr., som er Omsætningen i 1913, er en Omsætning, som skyldes ganske faa Maaneder.